

Sirine Touibi

Captures

Instal·lació de fotos i vídeos

Sirine Touibi instal·la un dispositiu digital que capta la presència de l'espectador en el temps present davant d'un record enterrat, per crear una dualitat entre el passat i el present.

Utilitza un llenguatge de programació imperatiu estructurat per orientar els moviments de la cara i del cos de l'espectador. El resultat és una imatge en blanc i negre molt pixelada que canvia constantment, redibuixant els límits i redistribuint les formes.

Davant de la pantalla de projecció, ens trobem cara a cara amb nosaltres mateixos, barrejats en una composició de mosaic inestable, sensible als gestos més mínims. Hem de buscar-nos-hi, identificar-nos-hi.

Sirine Touibi convida l'espectador a descobrir-se a si mateix fragmentat, codificat en blanc i negre, embolicat amb el marasme de la llum i la foscor. Provoca la curiositat de l'espectador sobre aquestes formes iteratives de píxels, sobre aquests centelleigs i aparicions fugaces.

Com a únic testimoni de tots aquests passatges momentanis davant de la càmera, recull impressions fotogràfiques, les disposa en un nou ordre i de forma aleatòria, les penja en un racó, al lateral d'una paret, en una forma d'acumulació que forma un cos. Aquestes captures es mantenen fidels al seu aspecte nebulós original, despleguen una presència-absència que frega el que és fantasmal i que crida el cos als jocs de l'indicible i l'evanescent.

Kenza Daoud

Sense títol

Instal·lació – Tècnica mixta

A Sussa, Kenza Daoud veu cares que li resulten conegudes, sent veus, visita llocs, travessa carrerons, tot li resulta familiar, però diferent alhora...

S'interessa per la història d'aquesta ciutat, els seus habitants, l'arquitectura, la medina i les muralles, però també per totes les similituds i diferències amb Alger...

Necessita cavar per comparar i mesurar millor les distàncies que la separen d'Alger, cavar en profunditat, connectar amb el territori, els ossos i els cranis que abans eren rostres, ara barrejats amb el terra i els seus dipòsits...

La temporalitat d'aquesta experiència de reflexió i creació la introdueix en un espai comú, compartit pels dos pobles, tunisià i algerià. Aquest espai està marcat per la història, la memòria, el patiment, el desplaçament, la violència i la decepció, la fatalitat de la mort i el cicle de la vida, comuns a tots els magribins, però també i sobretot comuns a tots els humans.

Amb una paleta sofisticada, matisos de grisos acolorits i tons trencats, pinzellades fermes i sensibles a la fe, Kenza Daoud es llança a profundes projeccions sobre la superfície del llenç. Sense ser conscient del risc d'aventurar-se massa a les profunditats de les superfícies, confia poder sortir a l'altra banda sense problemes.

En un enfocament cartogràfic, prepara la sortida i traça els mapes al revers del llenç, passa a l'altra banda i ens convida a compartir la seva mirada aèria que li mostra el món des de dalt, desafiant la fatalitat de les distàncies.

Kenza sembla saber on entrar i on sortir. Sense separar-se de les seves eines: pinzells, paleta i esbossos..., les utilitza com a claus perquè la seva travessia sigui un èxit sota els auspicis de Janus bifront, déu de les claus, de les portes, dels començaments i els finals, del passat i del futur...

Miguel Alejos

Un blau cel

Instal·lació - Tècnica mixta

Per primera vegada en un país nord-africà, Miguel Alejos va quedar marcat en arribar a Sussa per la intensitat de la llum i es va enamorar de l'ambient.

Tota la seva atenció es va dirigir a les façanes, a les parets i als raigs reflectits a les superfícies, però també i sobretot al cel, un cel nou per a ell, mai vist d'aquesta manera, d'un blau diferent, o de blaus amb matisos sempre canviants. Camina i mira cap amunt, aixeca el cap i parpelleja perquè la llum és massa forta. Camina i fa fotos, moltes fotos per seleccionar-ne només algunes. Escaneja les transformacions d'un núvol, segueix la trajectòria d'un vol aeri o espera que un ocell passi per davant de l'objectiu...

Miguel Alejos presenta dues alineacions fotogràfiques paral·leles, a la primera, 30 fotografies de cels blaus o blau cel. El que cerca és el color i la intensitat que el defineix. A la segona, una panoràmica de la coberta dels tallers de la residència composta per 43 fotografies girades 90° cap a l'esquerra. No és el paisatge el que busca a l'estratègia que persegueix, sinó que intenta trobar els vincles que connecten plans i superfícies, tons i colors.

També presenta una selecció de fotografies fetes de cercles de diferents diàmetres. Els forats circulars penetren a la superfície i n'absorbeixen part. A terra, hi ha quatre panells de fusta de color blau cel, també perforats amb cercles.

Aquestes fotografies, aquests panells estan travessats per alguna cosa, què és aleshores? Miguel Alejos sembla saber què és i sembla poder seguir la seva trajectòria. La llum, que tant l'ha enlluernat i seduït, es va enfil·lar per seguir-la tan alt que ha pogut portar alguns estripalls de cel.

Com no pensar aquí en el famós viatge de Paul Klee a Tunísia el 1914, un viatge decisiu en el plantejament que li va donar la seva famosa revelació de ser pintor i ser un amb el color? Aterrar a noves terres ens permet veure nous cels, o millor encara, crear-ne de nous...